

Редомъ съ това тайно организиране, и за да прикрие агитацията си, подъ булото на обикновена народна просвѣта, Селимински отваря въ двора на черквата Св. Никола, въ махалата Клуцохоръ, едно ново училище. До тогава въ Сливенъ имало четири основни и едно трикласно училище, поддържани отъ гръцката класа. Въ основнитѣ училища се преподавало четмо и писмо по новогръцки, а въ класното — граматика и тълкуване на старогръцкитѣ писатели. Българската младежъ не могла, обаче, да научи тамъ нито езикъ, нито какво и да е друго, понеже учителитѣ били полуграмотни люде, лишени отъ всѣка метода въ преподаването си. „Младежъта губѣше скжпоценното си време и срѣдства, за да изучава невежеството на миналитѣ вѣкове, въ което сж живѣли и нашитѣ прадѣди“. Сливенецътъ Сава Доброплодни, роденъ въ 1820 г., разказва въ споменитѣ си за учебното дѣло въ родния си градъ следното: „Не помня между 1832 и 1835 г., дали имаше въ нѣкоя махала или келия нѣкой калугеръ или духовникъ, за да преподава и българско четене и писане, но помня добре, че тѣй бѣше заблуденъ Сливена въ грецизма, тѣй влюбенъ въ гръцкото черковно пѣние, тѣй бѣше подражателъ на първоначалнитѣ гръцки училища, щото всѣки, който завеждаше чедото си въ първоначалното училище, трѣбваше да му купи филада (гръцки букваръ, пѣленъ само съ молитви), която като изкараше ученика, трѣбваше да занесе подаръкъ на учителя и сетне да си купи Октоихъ, подиръ него минаваше въ Псалтиря, а най-сетне съ свършването на курса начеваше да чете и съ гласъ да учи Апостола“. Малко аритметика къмъ това, съ херувика и други черковни пѣния, завършвали да поставятъ младежа между „най-ученитѣ въ града“. И ако така е било следъ войната отъ 1828 г., не по-добре ще е било преди нея, когато въ града не е пристигналъ още Селимински и не е отворилъ своето училище.

Дошелъ веднажъ, Селимински ще внесе новъ духъ и ще тласне напредъ първоначално и срѣдно образование, обогатявайки младежъта съ реални знания, жигосвайки жлъчно ретроградитѣ, които смѣтали за едничка премждрость мухъла на миналото. Доброплодни ни предава, че Селимински не пропускалъ да се подиграва съ жалкитѣ светогорски поучения и че като учителъ въ Сливенъ той се радвалъ на такъвъ голѣмъ успѣхъ, щото при него идвали да се учатъ дори отъ